

JAPONSKO VE STÍNU FUDŽI

Japonský golf je stejně úchvatný a exotický, jako celá tato vzdálená ostrovní země. Hřiště jsou perfektně udržovaná, krásná a panují na nich specifická japonská pravidla. A když hrajete na ostrově Honšú západně od Tokia, takřka z každého koutu obdivujete výhledy na nejvyšší japonskou horu, sopku Fudži.

Japonsko je pětikrát větší země než Česká republika, má 13krát více obyvatel a golf tu hraje 20krát více lidí než u nás, v přepočtu na počet obyvatel. V Japonsku je vlastně hřišť s ohledem na více než 10 miliónů hráčů zoufale málo, což je dáno malým a pro stavbu hřišť nevhodným (hornatým) terénem.

Golfisté v Japonsku používají při hře podobné vtípky jako my. Když se dlouhý pat příliš vzdaluje od jamky, říkají „sayonara“ (na shledanou), rychle rozjetý míček na greenu vyprovázejí slovem „šinkanzen“.

I proto je zde údajně přes 10 000 drivingů. Nicméně i přes malý prostor na výstavbu je tu asi sedm procent všech golfových hřišť světa.

Na ostrově Honšú západně od Tokia se zvedá nejvyšší japonská hora Fudži, někdy též Fudžisan, vysoká 3776 metrů. Pro Japonce je cesta na samý vrchol srdeční záležitostí. Pokládají to za svou kulturní a národní tradici. Říká se, že správný Japonce nemůže umřít, dokud nevystoupá na její vrchol. Hned pochopíte, proč má význam i pro golf. Pokud chcete zdolat vrchol, doporučuji krém na opalování, klobouk, teplý svetr, větrovku, kvalitní obuv, baterku a dostatečnou zásobu pitné vody. V dřívějších dobách byla Fudžisan posvátnou horou a směli ji navštěvovat jen kněží a poutníci – vyznavači šintoismu a buddhismu. Až do roku 1872 byla dokonce zapovězena ženám. Nás ale zajímá i proto, že celá oblast v jejím okolí je zejména golfové velice atraktivní.

9 JAMEK, OBĚD A ZASE HRA

Úžasné linksové hřiště s tradicemi a historií, postavené již v roce

1936, z něhož je výhled na Fuji, se jmenuje Fuji Course. Je součástí čtyřhvězdičkového resortu Kawana v prefektuře Šizuoka a patří do TOP 100 nejlepších golfových hřišť světa (zaujímá 48. místo). Hřiště je nádherné, pečlivě udržované, chvílemi kopcovité, mezi fairwayemi vzrostlé porosty, řady borovic a jiných exotických jehličnatých stromů. Bunkery s hrubým bílým pískem, klasické vodní překážky, po každých třech až čtyřech jamkách nádrž s vodou.

Odehrajeme devět jamek a odebíráme se do restaurace. Japonci obvykle hrají devítku, pak si dají pauzu na oběd a teprve po jídle dohrají zbytek. Jídlo objednávám odhadem podle fotografií z jídelního lístku, protože ani číšníci neumí anglicky. Další zvláštností na japonském golfu je, že prý místní o nic nehrají a nesázejí se. Japonci si také darují krátké paty a nedohrávají jamky. Překvapuje mě, že všichni píší skóre všech a všichni čtyři pak vše sečtou ostatním pro kontrolu. Každý si svoji skóre kartu nechává na památku a já se přidávám. Cena green fee je oproti japonskému průměru vyšší, 230 dolarů.

→ Hřiště
Daihakone
county club a
jamka č. 17

↑ *Golfové hřiště Nagashima CC v provincii Šizuoka*

Další velmi atraktivní a zajímavé hřiště se jmenuje Taiheyo Club Gotemba. Hostilo Mitsui Sumitomo Visa Taiheyo Master a World Golf Championships EMC. Opět se nachází v prefektuře Šizuoka. Mistrovský resort nabízí dvě devítky, pojmenované jednoduše Front 9 a Back 9 (označené jen japonským znakem). Další zvláštností je, že každá jamka má dva greeny, green A a green B. Nějakou dobu se hraje na jeden, zatímco druhý je asi pár dní v úpravě. Když se pak zotaví, greeny se prohodí. Caddy na začátku nahlásí, na který green se ten den hraje. Na zavlažovacím zařízení jsou také dvě vzdálenosti, pro green A a pro green B. Kolíky u fairwayi se pravděpodobně mění podle aktuální vzdálenosti, pokud greeny neleží vedle sebe. Jsou například oddělené bunkrem. Stopy Nicklause i Woodse Dále mohou doporučit hřiště Fuji

Classic, přímo pod horou Fudži, které projektoval Desmond Muirhead, legenda mezi golfovými architekty. Několik let spolupracoval s Jackem Nicklausem a vytvořili spolu mnoho zajímavých hřišť. Výborné hřiště je také Fuji OGM Excellent Club Ise Ootori Courses, které si pro hru vybral i Tiger Woods. Před klubovnou je veliký tradiční japonský rybník tvarovaný do klubového znaku. Celé hřiště je postavené kolem něj a skýtá pár skutečných výzev.

Obečně se na japonských golfových hřištích nesmí nosit výrazné vzory, křiklavé barvy, a pokud budete mít krátké kalhoty, ponožky by měly sahat přes lýtka, což se však brzy ukazuje jako ne zcela pravdivé. Dovoleno není tetování, pokud máte, bude nutné přelepit neprůhlednou náplastí. V Japonsku mluví plynule anglicky zhruba každý desátý obyvatel země. Naučil jsem se proto před odletem pár základních vět a vzal

JAPONSKO JE...

...vyspělá, bezpečná země se službami na vysoké úrovni. Pouliční kriminalita prakticky neexistuje. Lidé se k sobě chovají neobyčejně slušně a násilí není běžné. Určitou překážku tvoří jazyková bariéra, neboť jen velmi malý počet Japonců hovoří anglicky či jiným světovým jazykem. Na ulicích se jezdí vlevo a umístění světelných dopravních signálů bývá až za křižovatkou. Cyklisté mohou jezdit po chodnicích, předpokladem je ale ohleduplnost k chodcům, ti mají absolutní přednost. Japonci se vzájemně neustále obdarovávají, kdybyste se tu někdy ocitli, buďte na to připraveni.

i překladač v telefonu. Ani jedno ale nepomáhá. Například na recepci v golfovém klubu mi slečna oznamuje, že hovoří anglicky, ale ve skutečnosti umí říct jen „yes“ a hned poté spustí japonsky. V japonských znacích je úplně všechno, včetně jídelního lístku, ale zvláště nesrozumitelné to je v případě místních pravidel. Nadpis zní Local Rules, zbytek však jsou pouze znaky.

CADDY, JAK JI NEZNÁTE

Zhruba 50 % japonských hřišť má k dispozici caddy, některé pouze o víkendu. Na jeden flight je ale vždy vyhrazen jen jeden. Pochoduje buď vedle čtyřmístné buggy, nebo tlačí obrovský motorový vozík, do kterého uloží všechny čtyři bagy vedle sebe. Má tam přihrádky s ledem na nápoje, pro každého box na mobilní telefon, na míčky, dále kyblík s vodou na čištění holí a kyblík s pískem na okamžité zasypávání

↑ ↓ *High-end esencí japonského golfu je resort Ritz Carlton Okinawa. Kromě skvělého hřiště nabízí i tři restaurace zaměřené na poznávání japonské gourmet tradice.*

D E S T I N A C E

divotů. Caddy je vždy maličká a drobná paní. Za velkým vozíkem není vůbec vidět a pochopitelně nemluví anglicky. Sice nemusím během hry moc konverzovat, ale když mi japonsky vysvětluje nástrahy jednotlivých jamek a vzdálenosti, nerozumím. Po odehrání druhé devítky opouštíme naši caddy bez spropitného – to se v Japonsku nedává. Další zvláštností japonského golfu je, že buggy jezdí po vyznačených trasách automaticky, není nutné je řídit, stačí se pouze posadit. Veškeré informace o hřištích jsou dostupné na webu Golf in Japan. Je jich tam uvedeno 2308. Jsou uspořádána dle prefektur a pečlivě rozříděna. Japonci milují čísla,

takže jsou klasifikována specifickým ratingem, který vytvářejí hráči sami. A tak si můžete vybrat podle jejich hodnocení anebo si rovnou najít své hřiště mezi 100 nejlevnějšími, nejdražšími, nejtěžšími anebo nejsnadnějšími.

METRY KONTRA YARDY

V Japonsku používají klasickou metrickou soustavu, ale na golfu je vše v yardech, což zvyšuje celkový chaos. Když už nějaké číslo caddy oznamuje v angličtině se specifickou japonskou výslovností, moc mi to nepomáhá. Musím ale podotknout, že je milá a dělá, co může. Neustále rychle běhá, aby stihla všem najednou podat hole, očistit

hlavy, uhrabat bunkery, všem zamarkovat a očistit míče. Někde jsou na kopcovitých hřištích k dispozici dokonce i eskalátory. Green fee stojí obvykle mezi 80–130 dolarů. Japonci údajně hrají málokdy, třeba čtyřikrát do roka, proto si toho váží. Do klubovny přicházejí vždy v saku. Čísla na prstech ukazují jinak než my. Jednička je ohnutý palec do dlaně a k němu pak skládají i ostatní prsty. Stejně jako kdekoliv na světě však muži v Japonsku používají podobné vtípky. Když se například dlouhý pat vzdaluje příliš daleko od jamky, říkají „sayonara“ (na shledanou), rychle rozjetý míček na greenu vyprovázejí slovem „šinkanzen“. Japonsko pro mne je tradice, kultura, zdvořilost a rituály.

K O U P E L E O N S E N ↓

Po hře jsou báječné termální prameny „onsen“. Jedná se o veřejné koupele, které nikde jinde ve světě nenajdete. Po příchodu do šatny si vezmete potíštěný igelitový pytlík na použité oblečení a půjčíte si kožené sandály. Vše je čisté a hygienické. V předsálí jsou bambusové košíky, do kterých se odloží oblečení. Do sprch se jde jen s malým ručníkem. Japonci se sprchují vsedě na malých židličkách, každý má svoji kóji, kde je zrcadlo, mýdla, šampony, kondicionéry, přípravky na růst vlasů... Kóje jsou nízké, takže když se postavím, můžu pozorovat, jak se co správně dělá. Po důkladné očištění bývají ve stejné místnosti bazény plné horké vody s vyhlídkou na hřiště. Vody je tam po kolena, všichni sedí v horké vodě, dívají se z okna a na hlavě nebo na rameni mají malé ručníky. Jediným suchým místem v místnosti zůstává vrchol hlavy. Do koupelí „onsen“ je striktně zakázané tetování.

DO JAPONSKA V PRIVATE SUITE

Mezi aktuálně nejprestižnější způsob cestování patří let v Private Suite airbusu A380 v podání Emirates. Na japonské greeny se tímto způsobem můžete dostat i z Prahy – my jsme to vyzkoušeli na vlastní kůži.

Cestování v ekonomické třídě u tohoto dvoupatrového obřího fešáka patří mezi mimořádné zážitky. Zpáteční letenka do Tokia vyjde přibližně na 18 000 Kč. Pokud jste někdy letěli v A380 v business class, patříte mezi šťastlivce, kteří si ve vzduchu mohli připít skleničkou šampaňského přímo u baru v zadní části letadla. Cena zpáteční letenky se pohybuje na stejné trase mírně nad 80 000 Kč. Ale zbývá ještě jedna třída, která je výjimečná, třída první neboli First Class! Cesta do Tokia trvá 18 hodin a cena je mimochodem 2,5násobkem ceny business.

DOM PÉRIGNON 2009 V OBLACÍCH

Jsem uvnitř a vstupuji do jedné z exkluzivních kabinek Private Suite 2K, kterou jsem si předem rezervoval. Po usazení sympatickou letuškou Wilter z Keni si záhy vychutnávám sklenku

exkluzivního šampaňského Dom Pérignon 2009. Po startu a vystoupení do optimální letové hladiny začíná „óda na radost“. Z Prahy v této třídě cestuji sám a mám tolik prostoru jako pod mnou 76 cestujících v ekonomické třídě. Vítá mne posádka a oslovuje jménem. Zanedlouho přichází spa manažerka, která nabízí sprchové lázně přímo za letu. Na chvíli za sebou zavírám dveře mé suity a užívám si soukromí. Další letuška Nicole z Francie přichází s jídelním a nápojovým lístkem včetně neomezené konzumace prémiových nápojů. Nabídka „à la carte“ je velmi široká – sedm druhů předkrmů, pět druhů hlavního jídla, tři dezerty a navíc degustace pěti druhů výborných sýrů ze Španělska, Nizozemska, Francie, Německa a Anglie. Na řadu přicházejí předkrm, íránský kaviár, kousky konfitované kachny a tygří krevety. Vše najednou je servírováno na porcelánu značky Royal Doulton s designovými příbory od britského návrháře Roberta Welche. Připojuji se na Wi-Fi a sdílím své zážitky s rodinou. Posuvné dveře zajišťují naprosté soukromí, abych se mohl uvolnit ve vlastním světě. Na výběr mám 14 různých druhů vín. Červených, bílých, dezertních převážně z Francie, po jednom z Itálie a Španělska. Nejexkluzivnější kousek,

který First Class nabízí, je červené Bordeaux – Chateau Mouton Rothschild 2001, cena lahve se pohybuje těsně pod 13 000 Kč.

Tři hodiny ve vzduchu a jsem konečně u dezertů. Na řadu přicházejí sýry, k těm si dávám exkluzivní portské víno, staré 55 let. Během jídla sleduji nové filmy „Než přišla bouře a Escobar“ na 55palcové LCD obrazovce s prostorovým zvukem mám pocit, jako kdybych byl přímo v kině. Na chvíli ještě navštívím bar v přední části letadla, který mám pouze pro sebe.

SPRCHA, BAR A OVČÍ KOŽEŠINA

Letuška ustele v kabině postel. Peřina a polštář jsou stejně jako pyžamo součástí výbavy Private Suite. Než zalehnu, dávám si ve výšce 12 km nad zemí sprchu. Oblékám si noční prádlo obsahující hydratační mikrokapsle, které pokožku během letu hydratují. Látky postupně uvolňují výtažky z přirozeně vyživujících bohatých mořských řas, předchází vysušení pokožky a podporují krevní oběh. Samozřejmě jsou i pantofle ve stejném stylu a maska na oči. Přikrývám se pokrývkou z umělé ovčí kožešiny a snažím se usnout. Budím se necelou hodinu před přistáním, pozoruji mraky a těším se na golfové zážitky na asijském kontinentu.

X X X X X X X X X